

LBRIS

We know
books

Căutați și veți afla

* * *

Povestiri adevărate

Traducerea din limba rusă de
Natalia Lozan

București

 editura
ORTODOXIA

Cuprins

Introducere 3

Căutați și veți afla

Povestiri adevărate

Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și
vi se va deschide 7

„Lena, ești sănătoasă. Nu ai nicio tumoare, totul
este bine” 16

„Părinte Gabriel, ajută-mă, vindecă-mi piciorul!”
..... 24

Vindecarea de limfom 26

Sfântul Nicolae m-a salvat de două ori 28

„Bunico, la ce-mi trebuie o icoană?!”	40
Maica Domnului nu respinge pe nimeni	48
„În curând vei rămâne însărcinată și vei naște un băiat”	50
Vindecare de ulcer	53
„Sfântul Gavriil a spus să vi le transmit”	56
Recuperarea din comă	59
„S-au rugat pentru tine” - despre puterea rugăciunii pentru alții	63
Previziunea	66
„Până nu vei deveni un credincios adevărat, nu veți putea să vă cununați”	68
Rugăciunea preotului	71
„Sfinte Părinte Serafim, ajută-mă să-mi împărtășesc fiica”	74
„Nu face asta!”	75
A lăsat-o durerea	77
S-a mărturisit ușor!	78
Toate femeile care s-au împărtășit au fost exter-nate	81

Mi-am păstrat credința	83
„Îți mulțumesc, Sfinte Părinte Serafim, că m-ai salvat de apatie și de deznădejde!”	86
Mașina a fost reparată imediat	87
„Sfântul Serafim ne-a iertat”	89
„Bunicul m-a încălzit și mi-a dat pâine”	91
Ajutor financiar	93
Copilul a fost salvat!	95
„Mamă, nu plânge, Dumnezeu ne va mântui” .	98
Un soț bun se dobândește prin rugăciune ...	100
„Sfinte Nicolae, ajută-ne! Trebuie să ne onorăm obligația față de acești oameni!”	103
Vindecarea de apă la genunchi și de patima beției	105
Vindecare de un duh necurat	107
Salvarea de amputare a piciorului	109
Vindecarea unei fetițe de astigmatism	111
Dragostea va schimba totul	113
Vindecare de epilepsie	118

Vindecarea ochilor	121
Anafura	125
„Dumnezeu și Maica Domnului mi-au salvat copilașul”	136
Ajutor la naștere	140
Redobândirea auzului	142
Cum să procedezi atunci când ești într-o dilemă	145

**Cereți și vi se va da;
căutați și veți afla;
bateți și vi se va deschide**

Am făcut cunoștință cu soțul meu în anii studenției, anii de după 1990.

La început, am trăit ca mulți dintre semenii noștri, fără să ne gândim la Dumnezeu, la Biserică sau la respectarea poruncilor. Nu știu dacă eram în căutarea unui sens mai profund al existenței sau eram nemulțumiți de ceva.

Totuși, vârsta tinereții e vârsta căutărilor...

Astfel, am primit invitația prietenilor noștri de a merge într-o duminică la slujba de la biserică.

După aceasta a avut loc și prima conversație a noastră cu un preot, părintele Dimitrie.

Prima conversație a fost ca un duș rece pentru mine. A devenit clar că viața noastră nu e în-

Icoana Maicii Domnului

„Floare neveștejită”

tocmai după cum ar trebui, dar ceea ce sugera părintele părea de neînțeles, greu și chiar imposibil. Părintele ne-a dat câteva cărți și ne-a spus că ar fi bine să ne pregătim pentru prima spovedanie. Pregătirea ne-a luat cam două luni.

Ne-am cununat pe data de 1 august, după care am încercat să mergem la biserică mai des, dar vechiul mod de viață ne ținea strâns: dacă ne trezeam târziu într-o duminică și nu mergeam la Sfânta Liturghie, mult mai ușor era să o ratăm și pe următoarea și chiar și pe a treia, dar cu ajutorul lui Dumnezeu și cu rugăciunile părintelui Dimitrie, reveneam și ne întăream în dorința de a trăi după noile reguli.

Abia atunci a devenit evident pentru noi cât de minunate sunt familiile cu mulți copii. În tânăra noastră parohie, cineva aștepta mereu un copil.

Îmi doream și eu să devin mamă, dar aveam probleme serioase de sănătate încă din copilărie, așa că minunea întârzia să se întâmple. Medicii au încercat să ne ajute, dar fără vreun rezultat.

Astfel a trecut un an, apoi al doilea.

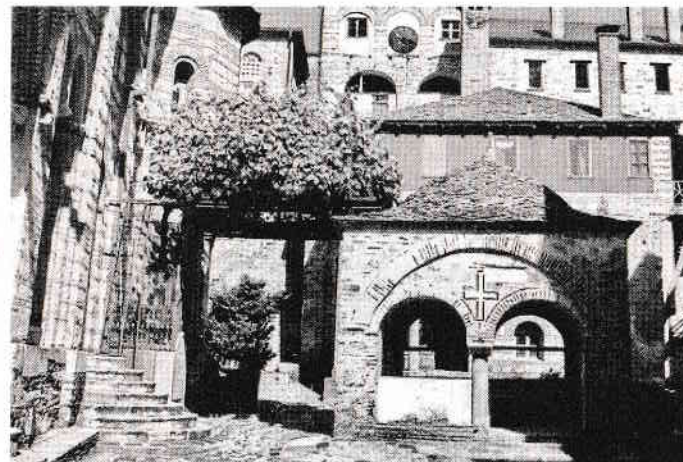
Eram disperată, mă simțeam pustiită, fără speranță, invidioasă pe mamele din jurul meu.

Totuși, exista și un lucru bun. Am învățat să mă rog, să-mi revărs durerea în fața lui Dumnezeu. Am învățat să aștept, să am răbdare, să depășesc neîncrederea și să mă las în voia lui Dumnezeu.

Într-o zi, când eram la biserică, s-a apropiat de noi mama duhovnicului nostru, Ekaterina Sergeevna. Ne-a spus că vrea să ne ofere un mic dar, icoana Maicii Domnului „Floarea cea Neveștejită,”

Sfântul Simeon izvorătorul de mir

*Via Sfântului Simeon
de la Mănăstirea Hilandar
din Sfântul Munte Athos*

menționând că ea însăși s-a rugat în fața acestei icoane când își dorea venirea pe lume a nepoților.

În Postul Mare, părintele Dimitrie a plecat la Muntele Athos și ne-a adus de acolo în dar de la Mănăstirea Hilandar boabe de struguri, parte a Viei miraculoase a Sfântului Simeon Izvorătorul de mir. Strugurii de la Mănăstirea Hilandar ajută soții neroditori să dobândească prunci.

Sfătuiesc pe toată lumea: citiți despre Sfântul Simeon, despre minunile care se petrec prin rugăciunile sale. Este cu adevărat un sfânt uimitor!

Sfântul Ioan Colibașul

Așadar, susținuți nu doar de oameni, dar și de Dumnezeu și de sfinți, am stăruit în rugăciune, sperând că într-o zi marea minune se va întâmpla și în viața noastră.

Am trăit cu bucurie sărbătoarea Paștelui din acel an, după care am mers la Mănăstirea Optina.

La spovedania pe care am făcut-o acolo, nu mi-am putut stăpâni lacrimile și deznădejdea care m-a cuprins.

Părintele m-a liniștit și m-a îndemnat să mă încred în mila lui Dumnezeu:

“Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide.”

Deși îmi era foarte greu, am încercat să primesc toate și să-mi continui viața...

După doar câteva săptămâni, la sfârșitul lunii mai, am aflat cea mai dorită veste: aștept un copil!

Sarcina a fost foarte grea: am fost aproape imediat internată la spital și am petrecut acolo toată vara și luna septembrie.

Atunci s-au simțit în mod deosebit rugăciunile părintelui Dimitrie, ale prietenilor și ale întregii parohii din care făceam parte. Și noi înșine am fost permanent în rugăciune!

Ioan s-a născut în ianuarie 2008. Nașterea sa

a fost o bucurie de nedescris, pentru care i-am mulțumit și îi mulțumesc lui Dumnezeu și în prezent.

A fost botezat în cinstea Sfântului Ioan Colibașul, deoarece acest sfânt este sărbătorit în ziua de naștere a fiului nostru.

Nu cunoșteam prea multe despre acest sfânt, am ajuns să-l cunoaștem treptat.

Un an mai târziu, de ziua lui Ioan, am intrat în biserica noastră, iar pe analog am văzut icoana Sfântului Ioan Colibașul.

Mi s-a părut că cerurile s-au deschis și îl văd pe sfânt în realitate! Am căzut în genunchi și m-am rugat, am plâns pentru bucuria acestei întâlniri.

S-a dovedit că părintele Dimitrie și Ekaterina Sergeevna au comandat o icoană în dar pentru familia noastră și s-a întâmplat că au fost pictate două: una o păstrăm la noi acasă, iar a doua a rămas în biserică.

Eu și soțul meu am trimis prin poștă Mănăstirii Hilandar o fotografie cu fiul nostru nou-născut și o povestire despre minunea din viața noastră.

Când Roman, soțul meu, a fost în Sfântul Munte, a văzut această fotografie în mănăstire, la icoana Sfântului Simeon.

Doisprezece ani mai târziu, pentru prima

dată de la nașterea lui Ivan, am mers din nou la Mănăstirea Optina.

Am intrat în biserica unde m-am spovedit cu lacrimi și am rămas nemișcată.

În urmă cu treisprezece ani, spovedania mea a avut loc sub icoana Sfântului Ioan Colibașul, montată pe perete.

Cereți și vi se va da;

căutați și veți afla;

bateți și vi se va deschide.

Anna Berseneva-Shankevici

**“Lena, ești sănătoasă.
Nu ai nicio tumoare,
totul este bine”**

Timp de zece ani am fost membră a sectei “Martorii lui Iehova”. Mama mea, care a trecut la Domnul de ceva vreme, m-a rugat mult să mă răzgândesc, mi-a cerut să părăsesc aceste adunări și să mă întorc pe calea adevărului.

Pe atunci, pe când trăia mama, aceste discuții nu-mi provocau decât iritare, și chiar mai mult, îmi stârneau o împotrivire și mai mare. Tot mai des mă certam atât cu mama, cât și cu oamenii apropiați.

Când mama s-a mutat la cele veșnice, pe atunci spuneam “a murit”, familia mea a înmormântat-o creștinește.

Au chemat un preot, au făcut toate cele spre pomenire, așa cum este tradiția la noi, iar când a început slujba de înmormântare, eu am ieșit, pentru

mine toate aceste rugăciuni fiind cu totul străine.

După înmormântarea mamei, am început să mă simt rău: aveam dureri de cap severe, hipertensiune, o stare de slăbiciune și de neputință.

Am mers la spital, am făcut mai multe analize, tomograf. După ce mi s-au examinat rezultatele, am fost îndreptată spre secția de oncologie. Am fost diagnosticată cu un tip cancer care afectează mușchiul inimii. Acest diagnostic necesită mai multe investigații și teste pentru a determina ce tratament trebuie urmat.

Înainte de a pleca la control și tratament în Turcia, am decis să merg în orașul Tolochin (Belarus), unde mi-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei și unde se născuse mama. Nu știu de unde a apărut această dorință, dar mi-am dorit să vizitez orașul natal, orașul în care, în copilărie, am petrecut cele mai frumoase momente, unde m-am plimbat cu mama și prietenii, unde m-am distrat, am cântat și am crescut.

Din când în când reveneam la Tolochin, dar după moartea mamei, având un diagnostic atât de grav, mi-am dorit o plimbare de „adio” pe străzile interioare ale inimii mele, ale orașului copilăriei.

Așa a și fost. M-am plimbat mult, amintindu-mi fiecare pas făcut în copilărie pe acele străzi fru-